

ESQUERRA

REDACCIÓ:

Màrtirs de Jaca, 9

SUBSCRIPCIÓ:

1'75 pts. trimestre

ANUNCIS: Preus convencionals, segons tamany i número d'insercions.

ANY II - NÚMERO 73

OLOT, 16 DE NOVEMBRE DEL 1935

PREU 15 cèntims.

Posicions absurdes

per R. PLA I CORAL

Una situació política com la que travessem era, en molts aspectes, encara inèdita en la vida pública d'Espanya, ni en les hores més crítiques de la monarquia, quan ja tot amenaçava ruïna i la maquinària estatatal s'apuntalava només amb agulles, s'havia arribat mai a l'espectacle, depriment per un cantó i xocant per l'altre, d'avui, en que la vida política en lloc de marxar s'arrossega, i encara a costa d'una pila d'entrebancs i d'incontables trencacolls.

Però si d'una part havem de contemplar fets i coses que no havíem vist encara — ja feia bé aquella vella que no volia morir-se mai — per l'altra estem en presència d'episodis que per llur similitud amb altres, que diríem d'ahir, ens estranya que puguin reproduir-se tan fàcilment i feliçment.

I, tanmateix, el que ara passa no és res més que una conseqüència del no fer les coses tal i com ho aconsella la lògica més elemental. Que el que s'esdevé ocorregués en temps de la monarquia, quan tot estava supeditat al bon o mal humor del darrer Borbó i la voluntat del país no comptava per a res, era una cosa que no estranyava a ningú, tota vegada que era ja habitual en la política d'aquell temps. Però que les anormalitats que ara lamentem s'esdevinguin dintre un règim republicà el qual per la seva novella condició, no ha esgotat encara totes les seves possibilitats de subsistir amb plena dignitat i total prestigi, no té perdó de cap mena, tota vegada que la República venia a representar, precisament, un canvi radicalíssim en les vergonyoses habituds de la política espanyola.

Comprenem que en les hores postreres de la monarquia es fessin tots els esforços imaginables per conservar, més o menys erecta, la corona en la testa del darrer Borbó. Comprenem que després del sorollós fracàs de la dictadura primoriverista es provés la dictadureta del general Berenguer, tacada amb la sang dels herois de Jaca, i que també es feu necessari liquidar. Comprenem que després dels generals de l'exèrcit es pensés amb els almiralls de l'armada, com si l'enemic s'hagués presentat sobtadament per mar. Com també compreнем que «Lliga Catalana» s'arrogués la desesperada missió de salvar Espanya per mitjà del pobre senyor Ventosa i que Cambó organitzés tots els partits centristes que volgueu bo i parlant de l'anarquista de Terrassa, més ferotge — pel que suposava l'il·lustre prohò — que el cèlebre llop de Walt Disney. Aleshores ho compreнем tot això, perquè a coses força pitjors estàvem acostumats. A més, eren els desesperats esforços que es feien per allargar la vida a un agonitzant a fi de donar-li temps de despatxar els papers per anar-se'n a l'altre barri.

Que la història es repeteixi, és ja una cosa vella, vella i abastament sabuda; però fins a cert punt i en un cert espai de temps. I a l'opinió pública no li cap al cervell que hi pugui haver algú que, només al cap de sis anys, s'entossudeixi en representar a Espanya, amb una fidelitat de calcomania, una segona edició de coses que el poble refusa amb un gest de fàstic i de menyspreu.

La República no necessita aquests esforços desesperats per a mantenir una situació absurda i vergonyosa com la que travessem. La República no és cap ésser agonitzant com ho era la monarquia. La República només demana que li deixin fer el seu curs, que és el que li dicta el poble, per a complir la missió de bon govern que li està encomanada. Si la caduca monarquia exigia, per a subsistir, les cataplasmes dels vells, la República només vol que deixin en llibertat la seva força jove, potent i renovelladora, aquesta força que ja fa dos anys li fou coartada d'una manera vil i que, vulgue's o no, dintre poc es posarà novament en marxa, amb més ímpetu, amb més braó que mai.

GUSPIRES

per FARRE

Uns joves que planten uns pasquins són condemnats a dotze anys de presó. Uns altres que són acusats d'intervenir més o menys directament en uns aldarulls són condemnats a un o deu anys, (últim escrit del malaguanyat escriptor i ferm republicà Sr. Bello) segons apreciació del mateix Tribunal.

Els qui són acusats per un advocat i diputat al Parlament espanyol, d'assassins, corren lliures pels carrers...

* * *
En un periòdic gràfic d'aquests que són força atreviodots (diríem repunyeteros), hem vist un gravat en el qual s'arrastrava a un brau mort a una plaça, fi, gras, lluent. Aquest brau portava una inscripció així: Partit R.

Nosaltres comentem: Aquesta lletra R és ben demostrativa del contingut, però, no podria ésser, un dia o altre, en una estampa idèntica, substituïda aquesta R per dues altres lletres, com per exemple, Ll. C.?

I llavors tindriem estampat sobre el que es porta a l'escorxador: Partit de Ll. C.

Perquè jo crec que arribarà el moment i a no tardar.

* * *
Encara que sigui a contra cor, hom comença de comprendre el per què de l'estat d'excepció i de la censura. Veritat que donen força llum el fet de la darrera crisi i el debat Madrigal-Chapaprieta? Què sabríem si no fos la censura? Perquè les coses grosses s'amaguen. Ho diu clar el diputat de la Lliga Sr. Ventosa quan assegura que *la cosa no té importància*.

* * *
La Lliga i la C.E.D.A., els dos partits burgesos de Catalunya, es discuteixen amb un afany que fa pena i vergonya, el Governador general de casa nostra.

El poble, que ha d'ésser el governat, no els interessa ni se'l té en compte...

Que hi farem! Coses d'aquests partits tan demòcrates i populars.

* * *
El Sr. Cambó torna a cotitzar-se en aquest temps de tant de traspals polític, però és motejat d'usurer, de jueu, de nas d'aliga, d'ulls de mussol, d'*equivocat* empedernit.

Res... Males llengües.